

Antidogma - USA-KNDK: ki fenyeget kit?

2013 május 06. Flag

Szöveg méret

90
Mentés

- 0

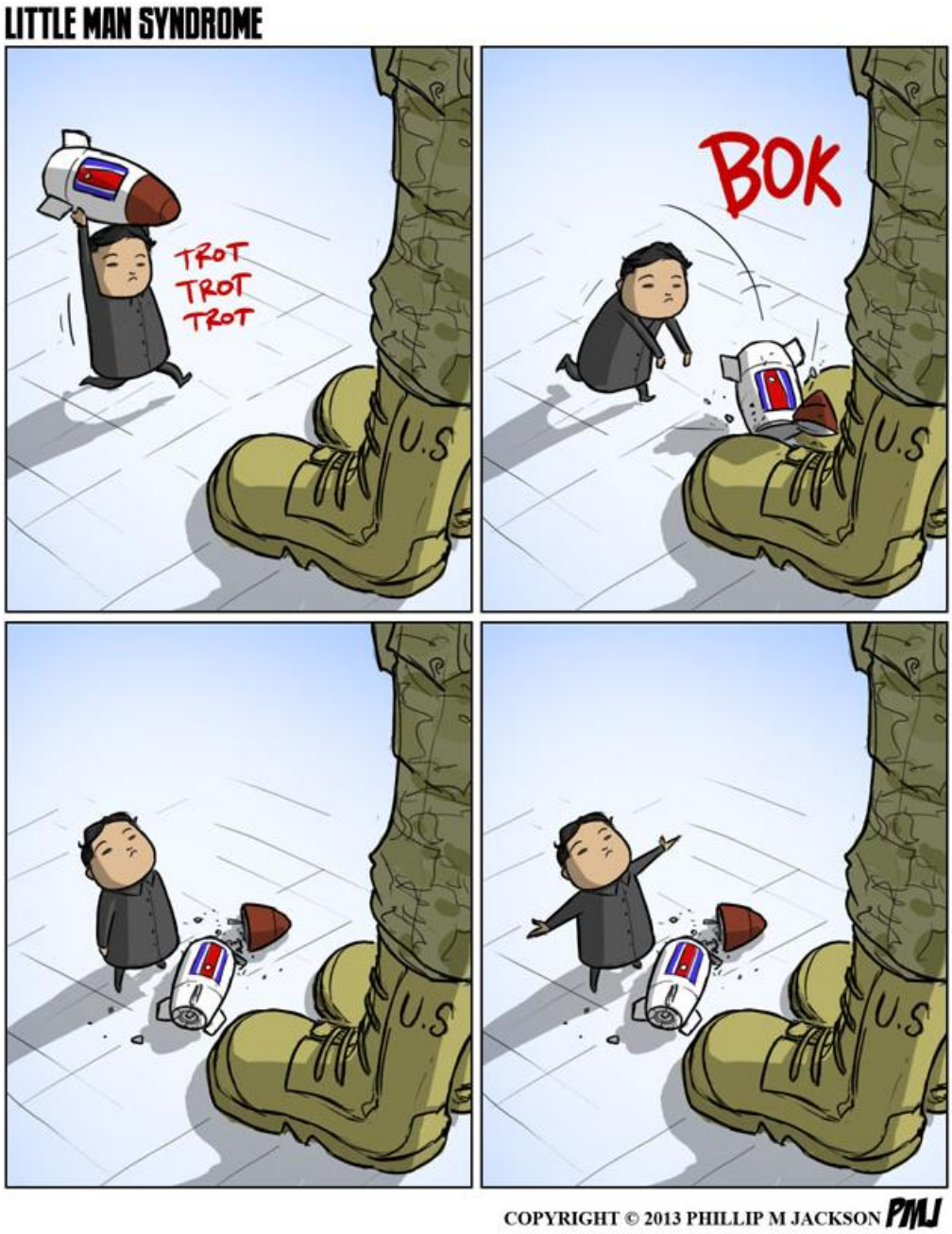
Értékelés kiválasztása Még nincs értékelve

Mérték

Ahhoz, hogy megértsük, mi történik a két Korea határán, az elmúlt tizenkét év kontextusába kell helyeznünk az eseményeket. Két nagyhatalom viaskodik egymással, az egyik ereje már hanyatlóban, de annál veszettebbül acsarkodik,{...}

{...}jól tudván, hogy neki már befellegzett, csupán id? kérdése az egész; a másik ereje teljében, nyugodtan és visszafogottan viselkedve, mert tudja, hogy az id? neki dolgozik, és a felemelkedése törvényszer?. Egyik oldalon az USA, a Nyugat béna kacsája és az Atlanti Szövetség beteg embere, vele szemben Kína, a világgazdaság lokomotívja, amelynek a GDP-je 2025-re meg fogja haladni az Egyesült Államokét.

2001. október 7-én a jenki vandálok betörtek Afganisztánba, a Föld egyik legszegényebb feudális államába (45 év életkilátás, 585 dollár éves átlagjövedelem), amely sohasem támadott meg egyetlen más országot sem, különösen nem az USA-t, már csak azért sem, mert ez utóbbi némileg kívül esik a kalasnyikovjai l?távolságán.

Afganisztán végzete az, hogy neokolonialista háború színtere volt, ahol a végnapjait él? szovjet szociálimperializmus és az ugyancsak hanyatló amerikai imperializmus (és kreatúrája, az al-Kaida) csapott össze egymással. Véres geostratégiai konfliktusuk aktuális-efemer eredménye Hamid Karzai bábkormánya, amelynek a hatalma nem terjed túl Kabul néhány kerületén. 2013-ban még mindig 130 ezer külföldi katona, köztük 90 ezer amerikai tartja megszállva ezt a középkori zárványt, ennek ellenére a területe 72 százaléka az afgán ellenállás ellen?rzése alatt áll (az ICSD nev? think-tank 2009. januári jelentése szerint), miközben az amerikai megszállás eddigi költségei meghaladják a 600 milliárd dollárt.

2003 januárjában a visszaes? agresszor George W. Bush az egyik repül?gép-anyahajó fedélzetén kürtölte világgá az amerikai szoldateszka újabb „h?stettét”, Szaddám Huszein rezsimjének megdöntését, amely több százezer halálos áldozatot követelt az iraki polgári lakosság körében, és egyetlen eredménye az lett, hogy a régió egyik utolsó szekuláris berendezkedés? államát törzsi-vallási ellentétekt?l szabdalt és ráadásul sííta vezetés? (tehát gyakorlatilag Irán-párti) kalifátussá változtatta. De oda se neki, két démont már likvidáltak a kínai sárkány barátai közül, és rövidesen a harmadik következett.

Líbia megtámadásának ürügyét akkor találták ki, amikor beköszöntött az „arab tavasz”. 2011 februárjában az amerikai és brit titkosszolgálatok által támogatott rojalista bandák fellázadtak Kadhafi ellen Bengáziban, amelyet NATO-bombázás követett az ENSZ BT hozzájárulása és az emberiség nagy részének közönye mellett – akárcsak az el?bbi esetekben. Több hónapig tartó véres harcok után a líbiai nép megadta magát az észak-afrikai és más arab országokban nyugati és szaúdi/katari pénzen verbuvált zsoldosoknak. Ezzel a „Gonosz tengelyének” harmadik madara is a nyugati Leviatán feneketlen bend?jébe került, nem sokkal azután, hogy Sarkozy Párizsban egy végs? er?feszítéssel hiába próbálta eltántorítani Kadhafit új (kínai) szövetségesét?l, aki ezúttal is zokszó nélkül hagyta lenyelni ezt a kebelbarátját is. (Kínának a jelek szerint van még jócskán tanulnivalója a globális nagypolitika területén.) A líbiai NATO-intervenció második évfordulójára nem sok szót vesztegettek a nyugati médiumok, amelyek korábban annyira aggódtak a líbiaiak biztonságáért és emberi jogaiért. Ez persze egyáltalán nem meglep?, hiszen a jelenlegi Líbia a szétesés határán van, ahol az állampolgárok éppen azoknak a milíciáknak váltak a zsákmányaivá, amelyek állítólag Kadhafi zsarnokságától akarták megvédeni ?ket.

Samu bácsi ezután Szíriát akarta bekebelezni, ez a falat azonban – legalábbis egyel?re – megakadt a torkán, mert Oroszország mint rekonstrukció alatt álló imperialista hatalom nem volt hajlandó feláldozni szövetségesét. Amikor a kiéhezett amerikai, brit és francia imperializmus Bassár el-Aszad ellen szervezett „demokratikus” államcsínyt, az orosz-kínai tandem közbelépett, és megálljt parancsolt az ENSZ BT szokásos cinkosságának. Így a BT nem fedezhette a mészárlást, amelyet az USA és legodaadóbb h?béresei (Egyesült Királyság, Kanada, Franciaország, Németország, Hollandia, Belgium) szponzoráltak sameszaik, az integrista Törökország, a szalafista Katar és a wahabita Szaúd-Arábia révén, csatasorba állítva dzsihadistáikat, hogy elvigyék az iszlám saria „szabadságüzenetét”, egyik nap az imperialisták zsoldosaiként, másnap halálra üldözött terroristaként, ma a szíriai népet sújtó véres atrocitások tetteseiként, de mindig az amerikai imperializmus pillanatnyi szükségleteinek megfelel?en.

Most pedig Észak-Koreán a sor – rögtön Irán el?tt, amelyet az amerikai imperializmus ugyancsak a „nemzetközi közösség” szégyenpadjára akar ültetni. 2013. február 12-én a KNDK sikeres atomfegyver-kísérletet hajtott végre, 2006 és 2009 után immáron a harmadikat, hogy „megvédje szuverenitását és nemzetbiztonságát”. Ezután a nemzetközi média szokásához híven gátlástalan háborús pszichózist gerjesztett, azt állítva, hogy „Peking és Washington szövetkezik Észak-Korea atommentesítésére”. Valójában a kínai diplomácia az egész koreai félsziget atommentesítésére törekszik, ami ugyebár egészen mást jelent.

Szó sincs tehát a KNDK egyoldalú lefegyverzésér?l és kiszolgáltatásáról az amerikaiak kénye-kedvének, akik 1950 és 1953 között már lerohanták és lerombolták az országot (kétmillió halott). Már csak azért sem, mert nem az észak-koreaiak tárolnak atomfegyvert az USA határán, hanem éppen fordítva. Az igazi kérdés az, hogy egy kis országnak joga van-e megvédenie önmagát, akár minden eszközzel, ha egy 3500 atomtöltettel állig felfegyverzett, arrogáns szuperhatalom fenyegeti, amely a múltban már bevetette ezeket a tömegpusztító fegyvereket civilek ellen? Nyilvánvaló módon Irán is azért kacérkodik az atomfegyverkezés gondolatával, mert elrettent? nukleáris er? híján kiszolgáltatva érzi magát egy többszörösen visszaes? háborús b?nösnek. Teljes joggal, amint azt az utóbbi tizenkét év története is eklatánsan bizonyítja.

MD 2013. V. 1.

Gazdag István - antidogma.hu

Ajánló